

متن پرسش

باسلام و احترام فراوان از عنایات جنابعالی سپاسگزارم دو متن زیر از دو منتشرشده شما می‌باشد. در ظاهر تفاوت جزئی ای پیداست ولی احساس می‌کنم در باطن وجه اشتراکی‌ای داشته باشند که بنده متوجه آن نیستم. یکجا ظهور اسم را موجب در خفا رفتن بقیه اسماء، و یکجا ظهور بقیه اسماء را -به اجمال- در ذیل سایه ظهور آن اسم خاص می‌دانید که این، مفهوم خفای اولی را نمی‌رساند. خواهش بنده تبیین این قضیه است. [ظهور و خفا ما همگی با «وجود» روبه‌رو هستیم که خود را در صفتی ظاهر و در سایر صفات مخفی می‌کند. در یک درخت صفت حیات خود را ظاهر می‌کند و با ظهور آن صفت، سایر صفات در خفا می‌روند در حالی که «وجود» جامع همه صفات است. جزوه عرفان نظری- صفحه ۱۲] «...در واقع در این فراز «ذات» را به نور عظمت می‌خوانیم، زیرا بنا بر قاعده ی «بسیط الحقیقة کُلُّ الْأَشْیَاءِ وَ لیسِ بِشَیْءٍ مِنْهَا» [۱] آن حقیقت بسیط از یک طرف به جهت وحدت ذاتی اش شامل همه ی اشیاء می‌شود و از طرف دیگر چون بسیط الحقیقة است هیچ کدام از اشیاء نیست و }به این اعتبار با تجلی یک اسم، انسان از تجلی سایر اسماء به صورت اجمال بهره مند می‌شود و به حَقُّ مطلق می‌رسد، منتها از دریچه ی آن اسم خاص}. اسماء حسنی دریچه های نظر به حق- صفحه ۹۶ و ۹۷] باتشکر و التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: جان انسان‌های اهل تقوا «در دل انگور می‌را دیده‌اند» و به همین جهت علامه طباطبایی در قسمت آخر آیه « سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ» می‌فرماید این‌که فرمود: «أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ» به آن معناست که انسان در هر چیزی او را می‌بیند از آن جهت که شهید، این‌جا به معنای مشهود است همان‌طور که بعضاً خلق به معنای مخلوق می‌باشد. موفق باشید